

Palma mea

Universul întreg se afla în palma mea.

Palma mea era

locul cel mai potrivit în care îl puteam păstra.

De altfel, palma mea

avea o soră geamănă -

Lumea. Palma mea era

albicios-străvezie – nicio venă nu se ascundea

ochilor mei, ci toate se înfățișau în forma lor adevărată;

lumea era,

și ea,

ca un vis pe care îl înțelegeam fără talmaci. Palma mea era

acoperită de o piele fină și catifelată;

lumea era,

și ea,

îndulcită de cântece de leagăn. Palma mea era

bolnăvicios de plăpândă și delicată,

căci orice atingere cu o suprafață mai rugoasă decât aripa

unui fluture lăsa

o urmă roșiatică pe ea;

lumea era,

și ea,

la fel de chinuită de violența

tuturor aparițiilor ce nu cântau cântecul iubirii. Palma mea era

irezistibil de ghidușă și neastămpărată;

lumea era,

și ea,

jucăria mea preferată.

Anii au trecut,

iar palmele mi s-au depărtat de privire.
De atunci, am început
să văd o lume nouă afară din mine,
pe care doream din întreaga mea ființă să o pătrund cum se cuvine.

Am căutat în disperare adevărul curat,
dar matematica, fizica și chimia, ca nicicând,
parcă se vorbiseră între ele să îmi zădărnicească planul, făcând
să rătăcesc prin abstracțiuni de nedezlegat,
în timp ce biologia transforma cu nonșalanță
fiece ființă într-o mașinărie plină de un gol fără speranță.

Așa că m-am retras în pădure, lângă un izvor,
Plângând în hohote, după ce aflasem că știința profetea
că m-am născut doar ca să mor,
fără să pot trăi autentic cândva.

Mi-am luat fața plină de lacrimi în palme, când...
Ceva m-a răscolit, epifanic, adânc:
Crezusem că pot citi lumea în propria palmă
durdulie și plăpândă, de prunc.
Totul respira a inocență și iubire nesecată.
Iar acum iată-mă metamorfozată, subit, în adult.
Nu, nu voi tăgădui vreodată
adevărul palmei mele de prunc,
pe care veșnic îl voi păstra, împăcată,
ca un testament tainic și sfânt;

dar taina Lumii mi-a fost, în clipa aceea,
pe deplin dezlegată așa:
geamăna palmei mele nu era Lumea,

ci tot palma mea.

Neputând să număr până la doi la vârsta aceea,
nu știam că am două palme – singurele ce pot preschimba

și, cine știe?, poate chiar fura

Universul de care nu mă puteam sătura

și care în mine, în tine, în el și în ea,

proaspăt și dornic să fie descoperit, trăia.